

Halász Bálint - Zománckék

Annyira filmszerű! Az ég tavasz-kék. Mégis rám nehezkedik az azúrja. A távolban a Börzsöny is megroggyan a súlya alatt, színe betakarja az erdőket, mintha a fának nem lenne választásuk, hogy mások, zöldek legyenek. Egyenletes szederkék a bükkös, a folt rajta egy kőris lehet, lejjebb a szántó szintén kék, és még a Duna is az, ilyen indigó színű. Nézem, vonz, beszipant, széles, tajtékos, lassú, mégis mindent elsöprő. Folyó vagy és az ég is, én a távolban az a két domb, ami olyan királykék, mint a melltartóm. Akarom, hogy rám feküdj, hogy érezzem a súlyodat, beborítson a kékséged, meghágj, és szétáradj bennem!

Vágás. Fekszünk a kavicsokon, te cigizel, az égbe fújod a füstöt, én könyökömre támaszkodva figyelem a récéket. Kicsit messzebb, közvetlenül a parton egy hím a nyakát behúzza, dermedten áll, se nem alszik, se nem éber, mellette, tisztos távolságban két tojó, fejük a testükbe simul, várnak, egymásra, a másokra, a pasira. Én rád. Hogy felém fordulj, megsimogass, becézz és mond, gyönyörűm. Lopva feléd pillanatok, bár ez nem lopás, mert az enyém vagy. Szeretem ezt a játékot, ahogy adod a flegmát, én meg tettetem a közönyöst, és a madarakat bámulom. Melyik tojó lesz a kieső, a gömbölyű, esetleg fényesebb tollú? Igazából leszárom, a két apró anyajegyet csodálom az ujjadon. Imádom, és azt is, ahogy fogod közte a cigarettát. Nem bírom tovább, magamra húzlak, a kavics hideg, a bőröd forró, a kacsák mozdulatlanok, én repülök helyettük is.

Újabb snitt, kívülről látom magamat, tetszik a kép, a kamera körbe forog, mint a szél, ami az elszáradt levelekkel játszik a parton, a hajamat a szemembe fújja, kisöpröm és előveszem a telefonom. Most már undorodom magamtól, elolvasom, amit írtál, én oldalakat gépeltem, te csak két szót, ne zaklass! Az ég rám nehezkedik, megroggyanak a súlya alatt, állok a tojók mellett, nem a Dunát nézem, hanem a kőrist a hegyen, magányos, zománckék.